

Arrest

**nr. 341 000 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2024 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 november 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie nam op 29 juli 2014 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 136 775 van 22 januari 2015 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. Bij arrest nr. 148 486 van 24 juni 2015 verwierp de Raad het beroep van verzoekster tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2014.

1.6. Op 4 mei 2017 richtten de Franse autoriteiten een terugnameverzoek aan België op grond van artikel 18.1.b van verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening nr. 604/2013). Dit terugnameverzoek werd door verweerder ingewilligd.

1.7. Verzoekster diende op 15 december 2017 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 25 februari 2019 diende verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.10. De commissaris-generaal besliste op 22 juli 2019 om verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk af te wijzen.

1.11. Verzoekster diende op 30 juni 2021 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. Op 13 juli 2021 nam de gemachtigde van de burgemeester van Zottegem de beslissing tot niet-inoverwegingneming van verzoeksters nieuwe aanvraag om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. Verzoekster diende op 3 juni 2022 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 24 november 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.15. Verzoekster diende, via een op 12 juni 2023 gedateerd schrijven, een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 december 2023 de beslissing waarbij hij verzoeksters aanvraag van 15 december 2017 om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.17. Op 15 februari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing om verzoeksters tweede aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juni 2023 onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 21 februari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2023 werd ingediend door :

[K.F.] (R.R.: [...])

nationaliteit: Guinee

[...]

Bij ons ook gekend als [K.F.], [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Op 19.11.2012 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 23.01.2015 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 24.03.2015 werd de procedure beëindigd als zijnde niet toelaatbaar door de Raad Van State (RvS). Frankrijk vroeg een overnameverzoek aan België op 04.05.2017. Op 09.05.2017 gaf België zijn akkoord. Op 25.02.2019 diende betrokkene een tweede VIB in. Op 24.07.2019 werd deze afgesloten als zijnde onontvankelijk door het CGVS. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 2 jaar en 2 maanden voor het eerste VIB en iets minder dan 5 maanden voor het tweede VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan een bijlage 19 te hebben ingediend waarbij deze werd afgesloten met een bijlage 20. Echter, het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de bijlage 19 of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar een gegronde vrees voor vervolging in haar land van herkomst zodat ze onmogelijk kan terugkeren om daar een asielaanvraag te doen. Hierbij verwijst ze naar: <https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/guinee/reizen-naar-guinee-reisadvies/algemene-veiligheid-guinee>. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de verwijzing naar de website betreft, dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Guinee geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien zij verklaart van Guineese nationaliteit te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat zij haar centrum van belangen in België heeft opgebouwd waarbij ze verwijst naar artikel 8 EVRM en dat zij niets meer heeft in het herkomstland om naar terug te keren noch de bestaansmiddelen te hebben of huisvesting. Betrokkene toont echter niet aan dat haar belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij haar eerste VIB dd. 19.11.2012 verklaarde dat haar ouders alsook twee broers, drie halfbroers en twee zussen in Guinee verblijven. In haar laatste VIB dd. 25.02.2019 verklaarde betrokkene dat haar vader was overleden maar dat ze wel een adoptie dochter heeft die nu bij haar moeder verblijft. Betrokkene toont niet aan dat haar familieleden niet meer in Guinee zouden verblijven, noch dat zij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkene vrij eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomens genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Indien betrokkene dankzij de begeleiding van IOM een tewerkstelling kan verkrijgen in haar land van herkomst, kan zij de inkomsten verworven uit deze tewerkstelling bijvoorbeeld gebruiken om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 8 EVRM, uit de steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in

disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 26 jaar in Guinee heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (een zogenaamd onafgebroken verblijf sinds 2012, de opgebouwde sociale bindingen, de gevolgde cursussen Nederlands in 2016, dat betrokkene Frans spreekt, haar "attestation de fréquentation et de capacités: module 2: initiation au traitement de texte, aux fonc[t]ionnalités de base du système d'exploitation et approfondissement de l'utilisation d'internet", haar "attestation de fréquentation et de capacités: module 3: utilisation approfondie de traitement de texte et initiation à la manipulation d'un tableur", dat haar diploma uit Guinee erkend werd in België, een inburgeringscursus, haar grote vrienden- en kennissenkring, de getuigenverklaringen, haar werkbereidheid, de werkbelofte bij [W.], dat ze zich de Belgische taal zeden en gewoonten heeft verinnerlijkt, dat ze zich de Belgische samenlevingsvormen eigen heeft gemaakt en dit op economisch sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 21 februari 2024 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [K.F.]

[...]

nationaliteit: Guinee

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [K.F.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat ze niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in enig middel de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van proportionaliteitsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft hierbij de volgende toelichting:

“De[...] wet [van 29 juli 1991] schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en Asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekers op 15.02.2024 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag in België hebben ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhindert om naar Guinee terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekster reeds sedert 2012 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft.

Verzoekster heeft in Guinee niet alleen haar huisvesting en broodwinning achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij maar liefst 12 jaar geleden verliet. Voor verzoekster zijn de omstandigheden dan ook bijzonder moeilijk wanneer zij zou terugkeren naar een land dat zij sedert 12 jaar niet meer bezocht heeft en waar zij zeer geringe bestaansmiddelen heeft om de behandeling van haar aanvraag af te wachten.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 2012 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier sedert 2012 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moet verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoekers ingeroepen elementen van integratie niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheid[s]plicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat verzoekster niet alleen een onontvankelijke beslissing ontving, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekster na een verblijf van twaalf jaar, waarvan zij een deel in legaal verblijf heeft doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied zonder termijn te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekortschiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er een buitengewone omstandigheid bestaat die toelaat te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Alle door verzoekster aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. In de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, duidelijk uiteengezet dat wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Daarnaast heeft verweerder ook aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Hij heeft in dit verband uiteengezet dat verzoekster geen kinderen of andere familieleden in het Rijk heeft en dat er geen medische attesten zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster niet kan reizen, dat zij niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat zij er geen verblijfsmachtiging kan aanvragen. De in de bestreden beslissingen opgenomen motiveringen zijn pertinent en daadkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

In zoverre verzoekster er nog op wijst dat de Raad van State reeds heeft gesteld dat op verweerder ook de verplichting rust om te motiveren waarom elementen die wijzen op een integratie niet toelaten te concluderen dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid, dient erop te worden gewezen dat verweerder onder meer heeft gemotiveerd dat de gegevens die verzoekster aanbracht om haar integratie aan te tonen op zich niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en dat de elementen die wijzen op een integratie slechts bij het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf dienen te worden onderzocht. Verweerder heeft hiermee een standpunt ingenomen dat overeenstemt met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde namelijk *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster heeft de toelichting omtrent haar integratie en duurzame lokale verankering in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd trouwens opgenomen onder de hoofding *“II. Omtrent de gegrondheid van de aanvraag”* en hierdoor derhalve zelf aangegeven dat zij deze gegevens niet beschouwde als elementen die konden leiden tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurs-handelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Door aan te geven dat zij van oordeel is dat de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing *“niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn”* – wat impliceert dat zij deze kent – toont zij geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoekster de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient, samen met de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteits-beginsel en van de zorgvuldigheidsplicht, te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwist verzoekster de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Allereerst dient te worden aangegeven dat verzoekster door in een theoretische uiteenzetting te voorzien, niet aantoonde dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, zoals opgenomen in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan daarnaast slechts vaststellen dat verzoeksters verdere betoog feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft in voorliggende zaak namelijk geenszins louter gesteld dat de duur van het verblijf van verzoekster en de banden die zij in het Rijk heeft opgebouwd niet in aanmerking worden genomen omdat dit gegevens zijn die slechts dienstig zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder heeft immers ook uiteengezet dat hij verzoeksters argumentatie dat zij, omdat zij sedert 2012 in België verblijft en zij het “*centrum van belangen*” en sociale banden in het Rijk heeft, niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om daar via de reguliere procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet wenst te weerhouden als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aangezien een dergelijke terugkeer slechts een tijdelijk karakter heeft en geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verweerder heeft tevens geduid dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij, ingevolge de duur van haar verblijf in het Rijk, geen banden meer heeft met haar land van herkomst en heeft gesteld dat het onwaarschijnlijk voorkomt dat verzoekster in Guinee, waar zij zesentwintig jaar van haar leven heeft doorgebracht, geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie zij gedurende een korte tijd zou kunnen verblijven tijdens de behandeling van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd – te meer daar zij bij haar verzoeken om internationale bescherming van 19 november 2012 en 25 februari 2019 verklaarde dat haar moeder, alsook twee broers, drie halfbroers, twee zussen en een adoptie dochter in Guinee verblijven. Voorts heeft verweerder aangegeven dat hij rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM om het recht op een privé- en gezinsleven te eerbiedigen en heeft hij gesteld dat het gegeven dat verzoekster naar Guinee dient terug te keren om via de bevoegde diplomatieke of consulaire post een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet disproportioneel is. Verweerder heeft, in antwoord op verzoeksters bemerking dat zij in haar land van herkomst slechts over zeer geringe bestaansmiddelen beschikt, ook aangegeven dat zij indien nodig een beroep kan doen op steun van de Internationale Organisatie voor Migratie voor haar terugreis, alsook op de reïntegratiebijstand die wordt geboden door het Reïntegratiefonds van deze organisatie voor het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Verzoekster toont niet aan dat deze redengeving kennelijk onredelijk is of niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding. Zij toont ook niet aan dat verweerder enig gegeven of argument dat zij in haar verblijfsaanvraag heeft aangevoerd over het hoofd heeft gezien.

De feiten waarop verweerder zich baseert vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Er is geenszins sprake van gegevens die pas als bewezen kunnen worden beschouwd nadat verzoekster om inlichtingen zou zijn gevraagd. Verzoekster had daarenboven ruim de tijd en de mogelijkheid om al de inlichtingen die zij nuttig achtte aan verweerder mee te delen alvorens de bestreden beslissingen werden genomen.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het niet strookt met de redelijkheid en dat het disproportioneel is om haar na een verblijf van twaalf jaar, “*waarvan een deel [...] legaal*”, te bevelen om het grondgebied “*zonder termijn*” te verlaten. Zij gaat er met gaat betoog namelijk aan voorbij dat zij op illegale wijze het Rijk binnenkwam, dat zij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, dat zij geen twaalf jaar onafgebroken in België aanwezig was, dat zij slechts in België kon verblijven in afwachting van een beslissing aangaande haar verzoeken om internationale bescherming en haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat haar reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dat in de tweede bestreden beslissing wel degelijk is voorzien in een termijn van dertig dagen om vrijwillig het land te verlaten. De Raad moet ook benadrukken dat het gegeven dat vreemdelingen ervoor opteren langere tijd onwettig in het Rijk te verblijven niet leidt tot de conclusie dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn of dat het niet redelijk te verantwoorden of niet proportioneel is dat de wet wordt toegepast en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid of dat deze zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

2.2.3. Verzoekster maakt met haar beschouwingen ook niet aannemelijk dat enig ander, niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient nogmaals te worden benadrukt dat verzoekster nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich te vestigen. De bestreden beslissingen hebben dus niet tot gevolg dat haar enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen. Er kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in enig privé- of gezinsleven, die slechts zou zijn toegelaten in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de verblijfplaats van

